84

ஓம்

தென்புலத்தார் யார்?

WHO ARE THE MANES?

இது

பல்லாவரம்
பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்
மறைத்திருவாளர்
சுவாமி வேதாசலம் என்னும்
BY SWAMI VEDACHALAM
மறைமலையடிகளால்
இயற்றப்பட்டுப்,

Pallavaram
பல்லாவரம்
பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தின்கண் உள்ள
டி. எம். அச்சுக்கூடத்திற்
T. M. Press.
திப்பிக்கப்பட்டது;

t., 1931.

[விலை ஆறு அணா

Y592
N31
176225

ஓம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் என்னும்
மறைமலையடிகளால்
இயற்றப்பட்ட செந்தமிழ் நூல்கள்

மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்

சைவசமய முதலாசிரியராகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் வரலாறு, திருவாசகந் திருக்கோவையார் என்னும் நூல்களினின்றுந் திரட்டப்பட்ட மெய்ச்சான்றுகள் கொண்டே ஆராய்ந்து சிக்கறுத்து எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இதனொடு தமிழ் முச்சங்ககாலமும், பழைய தமிழ்நூல்கள் சைவ வைணவ நூல்களின் ஆசிரியர்கள் ஆழ்வார்களின் காலவரையறைகளும், அதனோடு, அடிகளது காலம் சைவசமய ஆசிரியர் ஏனை மூவர்க்கும் முற்பட்டதாதலும், 'வேதம்,' 'பிராமணம்,' 'உபநிடதம்,' 'பாரதம்,' 'இராமாயணம்,' 'புராணங்கள்' முதலிய ஆரியமொழி நூல்களின் உண்மைகளும், பௌத்தம் சமணம் வைணவம் முதலிய சமயப்பொருள் விளக்கங்களும், மிகப் பழைய தமிழ்த்தனி நூலாகிய 'தொல்காப்பியம்' முதல் கி-பி 12-ஆம் நூற்றாண்டில் வந்த 'சிவஞானபோதம்' ஈறாகவுள்ள பற்பல தமிழ்நூல்களின் உண்மைகளுங் காலவரையறைகளுஞ், சைவசித்தாந்தப் பெரு[illegible]ர் நுட்பங்களும், மற்றைப் பெரும்பொருள்களும் பிறமொழிக் கலப்பில்லா அழகிய தனிச் செந்தமிழ் நடையில் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. மெய்யறிவு பெறுதற்கும், இறைவன் உண்மையை யுணர்ந்து பிறவியைத் தூய்மை செய்தற்கும் இவ்வொருநூலே போதும். இஃது உயர்ந்த சீமைக கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. நூலாசிரியர் திருவுருவப்படம் உள்ளது. பொன் எழுத்துக் குத்திய கலிக்காக்கட்டிடம்; 1044 பக்கம்; இதன்விலை பத்துருபா.

கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் (௨-ஆம்பதிப்பு)

இதுவரையில் உயர்ந்த பயனையும் இன்பத்தையுந் தரும் புதுக்கதைகள் தமிழில் இல்லாமலே இருந்தன; அக் குறைபாட்டை நீக்குதற்கே கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் என்னும் இப் புதுக்கதைநூல் எழுந்தது. பெண்டிருஞ் சிறபிள்ளைகளுங் கற்றவர்களும் படித்து இன்புறத்தக்க அவ்வளவு இனிமையான தமிழ்நடையில் இஃது எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இது வழுவழுப்பான [illegible]ச் சீமைக்கடிதத்திற் பதிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. 300 [illegible]து; பொன்னெழுத்துக் குத்திய கலிக்காக்கட்டிடம்; [illegible].

சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவ[illegible]ப்பு)

ஆரியர் இவ் இந்தியநாட்டிற்குள் வருமுன், [illegible] தங்கியிருந்த தமிழர்களின் வரலாறும், அவர்க்குள் சாதிக[illegible]வகையும், சாதிவேற்றுமைகளால் இப்போது அவர்கள் அடைந்திருக்கும்

தென்புலத்தார் யார்?

(ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் எழுதியது)

சென்ற தைப்பூச நாளன்று பல்லாவரத்தில் நடைபெற்ற பொதுநிலைக் கழக இருபதாம் ஆண்டு விழாப் பேரவையில் திருவாளர் கி. குப்புசாமி முதலியாரவர்கள் "தென்புலத்தார் தெய்வ" மென்னுந் திருக்குறளிற் போந்த தென்புலத்தா ரென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பரிமேலழகியார் உரையைத் தழுவி உரைத்த கொள்கையினை யாம் உடன்படாது, அச் சொல்லுக்கு வேறுபொருள் கூறினேமாக, அதுபற்றி அறிஞர்க்குள் வழக்கு நேர்ந்ததாகலின், யாம் கொண்ட கருத்தினை நன்குவிளக்கிக் காட்டவேண்டுமென அன்பர்பலர் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்கி, அதனை இங்கே இயன்றமட்டும் விளக்குவான் புகுந்தேம்.

தென்புலத்தா ரென்பதற்குப் பரிமேலழகியா ருரைத்த பொருள் இது: "தென்புலத்தார் பிதிரர்; பிதிரராவார் படைப்புக்காலத்து அயனாற் படைக்கப்பட்டதோர் கடவுட்சாதி; அவர்க்கு இடம் தென்றிசையாகலின் தென்புலத்தா ரென்றார்."

இனித், தெற்கே குமரிநாடு இருந்தகாலத்து அதன்கண் ஓடிய பஃறுளி யாற்றங்கரையை யடுத்த பெருநாட்டில் அரசு செலுத்திய பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதி மேலதாகவைத்து நெட்டிமையார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் பாடிய "ஆவுமானியற் பார்ப்பனமாக்களும்" (புறநானூறு, க) என்னுஞ் செய்யுளிலும்,

"தென்புலம் வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்" என்று தென்புலம் வாழ்நர் குறிக்கப்படுகின்றனர். இச்செய்யுளுக் கெழுதப்பட்ட பழைய உரையில் தென்புலம் வாழ்நர் என்பதற்குத் "தென்றிசைக்கண் வாழ்வோ[illegible] [illegible]ழி விறந்தோர்" என்பது பொருளாக எழுதப்பட்[illegible]

[illegible] [illegible]ன்னுஞ்சொல்லுக்குப் பரிமேலழகியா ருரைத்த [illegible] [illegible]ஆற்று உரைகாரர் உரைத்த பொருளும் ஒன்றே [illegible]மல் மாறுபட்டு நிற்றல் மேலேகாட்டும் அவ் விருவ[illegible] [illegible]து நோக்குவார்க்கு நன்கு விளங்கும்.

178225

இனி, இவ்விருவேறு உரையுள் எஃது அச்சொற்பொருள் உண்மையறிவிப்ப தென்பது ஆராயற்பாற்று. இந் நிலவுலக மெங்கணுமுள்ள மக்கட் கூட்டத்தாரிற், பண்டுதொட்டு நாகரிகத்திற் சிறந்தார் முதல் அதிற் சிறவாதார் ஈறான எல்லா வகுப்பினரும் இறந்துபட்ட தத்தம் முன்னோர்களை நினைந்து வழிபாடாற்றி வந்திருக்கின்றனர். தம் முன்னோரை நினைந்து வழிபடாத ஒரு வகுப்பினரை யாண்டுங் காணுதல் இயலாது. எங்குமுள்ள மக்களின் இவ்வியற்கை வழக்கத்துக்கு இசையவே நம் பண்டைத் தமிழ்மக்களுந் தம்மை நாகரிகவாழ்க்கையில் வாழச்செய்த தம் முன்னோரை நினைந்து வழிபாடு செய்துவந்தனர்; இவர் அங்ஙனந் தம் முன்னோரை வழிபட்டுவந்த குறிப்புப் புறநானூற்றுரைகாரர் "தென்றிசைக்கண் வாழ்வோராகிய நங்குடியில் இறந்தோர்" என்று உரைத்த வுரையால் தெற்றென விளங்கா நிற்கின்றது.

மற்றுப், பரிமேலழகியார் உரைத்த உரையோ தமிழரில் இறந்துபட்ட முன்னோரைக் குறியாதாய்த், 'தென்புலத்தார்' என்பதற்குப் 'பிதிரர்' என்று பொருள்கூறி, "அப் பிதிரராவார் படைப்புக்காலத்து அயனாற் படைக்கப்பட்டதோர் கடவுட்சாதி" என்றும், "அவர்க்கிடந் தென்றிசை" என்றும் அவர் வரலாறு விரித்தது. எனவே, பிதிரர் என்பார் தமிழரின் இறந்துபட்ட முன்னோரல்ல ரென்பதூஉம், அவர் நான்முகனாற் படைப்புக்காலந் தொட்டே படைக்கப்பட்டுத் தென்றிசைக்கண் வாழும் ஒரு கடவுள் வகுப்பினராவ ரென்பதூஉம் பரிமேலழகியார் கருத்தாகின்றன. ஆனால், வடநூல்களிலோ பிதிரரைப் பற்றிய வரலாறு பரிமேலழகியார் கூறியபடி காணப்படவில்லை. அரிவம்ஸத்திலும் வாயு புராணத்திலும் அவர் வரலாறு இங்ஙனஞ் சொல்லப்படுகின்றது: "தேவர்கள் நான்முகனை வணங்காது இகழவே, அவன் அவர்களைப் பேதையராகும்படி வைதான்; அதுகண்டு அவர் தாஞ் செய்த பிழையைப் பொறுக்கும்படி வேண்ட, அவன் அவர்களை நோக்கி 'நீவிர் நும்புதல்வரால் அறிவுபெறக்கட [illegible]
அங்ஙனமே அத்தேவர்கள் தம் புதல்வர்பாற் ற [illegible]
சடங்குங் கற்றுணர்ந்து, அங்ஙனங் கற்றுண [illegible]
புதல்வர்களையே 'பிதிரர்' என வழங்கினர்; அக் [illegible]
தேவர்களின் புதல்வர்கள் முதற்பிதிர ராயினர்." [illegible]
னும் பிதிரர் வரலாற்றை இவ்வாறே நுவல்கின்ற [illegible]

மிருதியோ, இரணியகருப்பன் மகன் மனு; அவன் புதல்வர்களான விராஜர், மரீசி, அத்திரி, பிருகு, ஆங்கிரசர், புலத்தியர், வசிட்டர் முதலான எழு முனிவர்களின் மக்களே 'பிதரர்' ஆவரென்றும், இவர்கள் எழுவகைக் கூட்டத்தினராய்ச் சாத்தியர்களுக்கும், அக்நிஷ்வாத்தர்களுக்கும், தைத்தியர் தானவர் இயக்கர் கந்தருவர் நாகர் இராக்கதர் சுபர்ணர் கின்னரர்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும், க்ஷத்திரியர்களுக்கும், வைசியர்களுக்கும், சூத்திரர்களுக்கும் பிதரராவரென்றும் நுவலா நிற்கின்றது (௩, ௧௯௪–௧௯௭). இந் நூல்களிலாதல், ஆபஸ்தம்பர் கௌதமர் வசிட்டர் போதாயனர் இயற்றிய தருமசூத்திரங்களிலாதல், சாங்காயனர் ஆஸ்வலாயனர் பாரஸ்கரர் காதிரர் கோபிலர் இரணியகேசின் ஆபஸ்தம்பர் இயற்றிய கிருகிய சூத்திரங்களிலாதல் மேற்கூறிய 'பிதரர்' தென்புலத்தில் உள்ளவராகக் குறிப்பிடப்படவில்லை.

இனி, இந் நூல்களுக்கும் வடமொழியில் உள்ள மற்றெந்நூல்களுக்கும் முற்பட்டதாகிய இருக்கு வேதமானது எவரைப் பிதரர் என்று கூறுகின்றதென்பதைச் சிறிது ஆராய்வாம். இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத்தின்கண் உள்ள பதினைந்தாம் பதிகமானது பிதரர் கண்மேற் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. அதனைப் பாடிய பண்டை ஆரியர், இறந்துபோன தம் முன்னோரையே பிதரர்களாக விளித்துப் பாடியிருக்கின்றனர்; அவர் பாடிய அப் பதிகத்தின் சில பகுதிகளை இங்கே மொழிபெயர்த்துத் தருகின்றாம்:-

"சோமபானத்தில் ஒருகூறு பெறுதற்குத் தக்காரான மூதாதை
கள் கீழுள்ள நடுவுள்ள மேலுள்ள உலகங்கட்கு மேலேறுக!
ஆவிவடிவத்தைப் பெற்ற அவர்கள் அமைதியும் அறமுமுடையராய்
யாம் அழைக்குங்கால் வந்து எமக்கு உதவிசெய்க! (௧)
முன்னரேஇறந்துபோனோரும், அவர்க்குப்பின்னர் இறந்துபோனோ
ரும், இம் மண்ணுலகத்திற்கு அணித்தாகத் தங்கினோரும்,
வல்லரான தேவர்களிடையே தங்குவோரும் ஆகிய
மூதாதைகளுக்கு இவ்வணக்கத்தைச் செலுத்துவோமாக! (௨)
சோமநறவைப் பெறுதற்குத் தக்காரான, எங்கள் சோமவிருந்திற்குச்
சிறப்புடன் வந்தோரான எங்கள் பழைய மூதாதைகளுடன்
விழைவுடையாரொடு விழைவுடையனாய்க் களிப்புடையனாய்
இயமன் தான்வேண்டியபடியாமிடும் அவியுணவை அயில்க! (அ

ஓ தீக்கடவுளே, ஒளியுலகில் உறைபவராய், முதற் பிறந்தவராய்,
இறைவனை வழுத்துபவராய்,
அவியுணவை அயில்பவரும் பருகுபவருமாய், மெய்ம்மையுடையராய்த்,
தேவர்களோடும் இந்திரனோடும் இயங்குபவராய் உள்ள எம்
எண்ணிறந்த பண்டை மூதாதைகளுடன் நீ வருக! (௧௦)

ஓ ஜாதவேதனே, இங்கு வந்தவரும் வராதவரும், யாம் அறிந்தவரும்
அறியாதவரும் ஆன மூதாதைகள் இத்துணையரென்பதை
நீ நன்குணர்வை; அவரவர் பங்குக்கென்று நன்கு சமைத்துவைக்கப்
பட்ட இவ்வேள்வியை ஏற்றுக்கொள்க! (௧௩)

தீயில் எரிக்கப்பட்டவரும், எரிக்கப்படாமற் புதைக்கப்பட்டவரும்
ஆன அவர்கள் வானுலகின் நடுவில் தாம் பெறும் அவியுணவி
னாற் களிகூர்கின்றார்கள்;
ஓ முதல்வனே, அவர்கட்கு ஆவியுலகத்தையும், அவர்கட்குரிய ஆவி
யுடம்பையும், நின்னுள்ளம் வேண்டியபடியே ஈந்திடுக!" (௧௪)

இங்ஙனம் போந்த பழைய இவ் விருக்குவேதப் பதிகத்தில், ஆரியரின் மூதாதைகளே 'பிதிரர்' ஆதலும்; அவர்கள் தாந்தாஞ் செய்த நல்வினை தீவினைக்கேற்ப இறந்தபின் இம் மண்ணுலகத்திற்கு அணிமையிலும் இதற்குமேல் நடுவணதான வானுலகிலும் அதற்குமேலுள்ள துறக்க வுலகிலுஞ் சென்று வைகுதலும்; அவர்தம் மூதாதைகள் இறந்தஞான்று அவர்களுள் ஒரு பகுதியாரை நெருப்பிலிட்டு எரித்தும், மற்றொருபகுதியாரை மண்ணின் கீழிட்டுப் புதைத்தும் வந்தனரென்பதனால் அப் பிதிரர், பரிமேலழகியார் கூறியபடி "அயனாற் படைக்கப்பட்டதோர் கடவுட்சாதி" யாகாமையுந் தெற்றென விளங்கா நிற்கும். ஆரியரின் மூதாதைகளான அப் பிதிரர்கள், இயமன் உலகத்திலும் பகலவன் உலகத்திலுந் திங்கள் உலகத்திலுஞ் சென்று வைகுவரென அவ்விருக்குவேத ஒன்பதாம்மண்டிலத்தின் ௧௧௩-ஆம்பதிகத்து ௮, ௯, ௧௦-ஆஞ் செய்யுட்கள் மொழிகின்றனவே யன்றி, அவர் தென்புலத்தின்கட் சென்று வைகுவரெனக் கூறுகின்றிலது. மேலும், ஆரியர் தம்மைச் சேர்ந்தார் உயிர் துறக்குங்கால் இயமனை வேண்டிப் பாடிய பதிகத்தில், இறந்து செல்வோன் உயிரைநோக்கி,

"ஓடுக! சரமாவின் குட்டிகளும், பழுப்புநிறத்தொடு பலவரிகளை
யுடையனவும் நான்கு கண்கள் வாய்ந்தனவும் ஆகிய இரண்டு

நாய்களையும் நின் இனிய வழியினிடையே விரைந்து கடந்து
செல்க!
இயமனுடன் கூடி மகிழ்ந்திருப்பாரான இரக்க நெஞ்சமுள்ள
முதாதைகள்பால் விரைந்து அணுகுக!" (இருக்குவேதம்,

௧௦, ௧௪, ௧௦) என்று கூறுதல்கொண்டும், தம் முதாதையர் இயமனுலகத்திற்குச் செல்வதாகப் பண்டையாரியர் நம்பிவந்தமை நன்கு புலனாநிற்கும். இயமன் தென்புலத்திற்கு உரியவனாகப் பிற்காலத்தெழுந்த வடநூல்கள் நவலுங்கதை, பண்டை வடநூலாகிய இருக்குவேதத்தில் யாண்டுங் காணப்படாமை கருத்திற்பதிக்கற்பாற்று. அவர் சென்றுவைகும் இயமனுலகு வானநாட்டின் நடுவண் உள்ளதாகவே முன்னர்க்காட்டிய ௧௫-ஆம் பதிகத்தின் ௧௪-ஆஞ் செய்யுள் ஐயமற வோதுதல் காண்க.

இன்னும், அவ்விருக்குவேதப் பத்தாம்மண்டிலத்தின் பதினாறும் பதிகத்து ௩-ஆஞ் செய்யுளானது இறந்து செல்லும் ஒருவனுயிரை நோக்கிக் கூறுகின்றதுழிப்,

"பகலவன் நின் கண்களைப் பெறுக; காற்று நின் உயிர்ப்பைப்
பெறுக; நின் வினைப்பயனுக்குத் தக மண்ணுலகத்திற்கோ
விண்ணுலகத்திற்கோ நீ செல்க!
நின்வினை அங்ஙனமாயின் நீ நீரினுட் செல்க; அல்லது செடி
களினுட் புகுந்து, நின் உறுப்புகள் எல்லாவற்றுடனும்
ஆண்டு வைகுக!"

என்றுரைக்குமாற்றால், நல்வினை செய்த உயிர் விண்ணுலகத்திற் சென்று வாழுமென்பதும்; நல்வினை செய்யாத உயிர் மண்ணுலகத்தை யடுத்துப் பேய்களாக அலைந்து திரிதலே யல்லாமல், நீரினுட் புகுந்து நீரணங்காகவுங் கானகத்துள்ள செடிகளினூடே புகுந்து காட்டணங்காகவும் உறையுமென்பதும் பண்டையாரியர்தம் நம்பிக்கையாதல் நன்கு புலனாகின்ற தன்றே? இங்ஙனமெல்லாம் இறந்துசென்ற உயிர்கள் வைகும்இடங்கள் வான்நடுவணதான இயமனுலகும், ஞாயிறு திங்களுலகும், மண்ணுலகும், மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் நடுவணதாம் உலகும், நீருங் காடுமேயாம் என இருக்குவேதம் நுவலக்காண்கின்றனமேயன்றி, அது தென்புலம் என நுவலுதலை அதன்கண் யாண்டுங் கண்டிலேம். அது நிற்க.

இனிப், பிதுரரை ஒரு கடவுட்சாதியென்று கூறிய பரிமேலழகியாருரை ஒரு சிறிதும் பொருந்தாமை இருக்குவேத ஆராய்ச்சியால் தெற்றென விளங்குதலும் ஈண்டுக் காட்டுவாம். தேவர்கள் இயங்கும் நெறியையும், இறந்து செல்லும் பிதுரர்கள் இயங்கும் நெறியையும், இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலப் பதினெட்டாம் பதிகத்து முதற் செய்யுளும், இரண்டாம் பதிகத்து எழாஞ் செய்யுளும் முறையே,

> "ஓ மிருத்யுவே, தேவர்கள் வழக்கமாய்ச் செல்லும் நெறியை அகன்று, நினக்குத் தனியேயுரிய நெறியின்கண் இங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்க!" என்றும்,
>
> "அங்கியே, பிதுரர்கள் செல்லும் நெறியை நன்கு தெரிந்துகொண்டு, அதன் நெடுகச் சுடர்ந்தெரிந்து பேரொளிவிளக்கத்தைச் செய்க!"

என்றும் வேறுவேறு கூறுதலை உற்றுநோக்க வல்லார்க்குப், பண்டை ஆரியர்கள் தேவரையும் பிதுரரையும் வேறுவேறாகக் கருதினரேயல்லாமற், பிதுரரையுந் தேவராகக் கருதிற்றிலரென்னும் உண்மை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நன்குவிளங்காநிற்கும். ஆகவே, பண்டையாரியர் இயற்றிய வேத வழக்குக்கு முற்றும் முரணாகப், பிதுரரைத் தேவரென்றுரைப்போர் வேதவழக்கைத் தழுவிய 'வைதிக'ராதல் யாங்ஙனம் என மறுக்க.

இருக்கு வேதத்தை எழுத்தெண்ணிப் பயின்றவரும், அதனை முதன்முதல் அச்சிற் பதிப்பித்து, அதன் பதிகங்கள் பலவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துதவியவருமான மாக்ஸ்முலர் என்னும் ஆசிரியர் (Professor Max Muller), "வேதத்தில் மூதாதையர் அல்லது பிதிரர் தேவர்களுடன் சேர்த்து வழுத்தப்படுகின்றனர்; என்றாலும், அவர்கள் மற்றவருடன் ஒன்றாக வைத்து மயங்கக் கூறப்படவில்லை. தேவர்கள் பிதுரர்களாதல் எஞ்ஞான்றும் இல்லை. மனுவினாலும் யாஞ்ஞியவற்கியராலும் பிதுரர்கள் ஒரோவொருகாற் பண்டைத் தேவவகுப்பினர் நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டுத் 'தேவ' என்னும் அடைமொழியால் வழங்கப்படினும், பிதாருந் தேவருந் தனித்தனித் தோற்றமுடையரென்பதும், மக்கள் உள்ளமானது தான் வழிபடுதற்கென்று வகுத்துக்கொண்ட இருவேறு நிலைகளைக் குறிப்பவரென்பதும் நாம் எளிதிற் காண்டல்கூடும். இஃது என்றும் மறக்கப்படாத

ஒரு பாடமாக இருத்தல்வேண்டும். இருக்குவேத, ௯-ஆம்மண்டிலத்து ௰௨-ஆம் பதிகத்தின் ௪-ஆஞ்செய்யுளில் இங்ஙனங் காண்கின்றோம்:

"மேலெழுகின்ற விடியற்காலம் என்னைக் காப்பதாக! ஓடுகின்ற யாறுகள் என்னைக் காப்பனவாக! திண்ணிய மலைகள் என்னைக் காக்க!

தேவர்களை அழைக்கும் இப்போது பிதரர்கள் என்னைக் காப்பாராக!"

இச் செய்யுளில், விடியற்காலமும் யாறுகளும் மலைகளுந் தேவர்கள் வணக்க வரையிற் சேர்த்துச் சொல்லப்படினும், அவற்றின் வேறான இருப்பு உடையாராகப் பிதரர்கள் நுவலப்படுதல் இனிது விளக்குதல் காண்க.

"இதுவேயுமன்றி, மூதாதையருள்ளுந் தொடக்கத்திலிருந்தே இரு வேறு வகையினர் கருதப்படுதலும் நாம் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்; அவருள் ஒரு பகுதியார் நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே இறந்துபோகி அரைவாசி மறக்கப்பட்டவர்களாய்ச், சில குடும்பங்களின் உண்மையில் இல்லாத முன்னோராவர், அல்லது, வேதநூற் புலவரின் கருத்துப்படி 'மக்கட்டொகுதி' முழுதுமே யாவர்; மற்றொரு பகுதியார் சிறிது காலத்திற்கு முன்னரே இறந்துபோகி, இன்னும் பின்னுள்ளோரால் நினைத்து பணியப்படுவோ ராவர்.

"மிகப்பழைய மூதாதையர் பொதுவாகத் தேவர்களுக்கு அணுக்கராவர். இறந்துசென்ற உயிர்களுக்கு அரசனான இயமன்றன் உலகத்திற்குச் சென்று, அங்கே அவர்கள் தேவர் சிலருடன் கூடியிருப்பவராக அடிக்கடி நுவலப்படுகின்றனர். (இருக்குவேதம், ௭, ௭௬, ௪, தேவாநாம் சதமாதா; இருக்குவேதம், ௧௦, ௧௫, ௨, தேவாநாம் வசநீ:)

"இன்னும், பாட்டனுக்குப் பாட்டனாவார் துறக்க வுலகையும், பாட்டன்மாராவர் வானுலகையுந், தாதையர் மண்ணுலகையுஞ் சார்ந்திருப்பவராய், முதற்சொன்னயர் ஆதித்தியருடனும், இரண்டாவது சொன்னவர் உருத்திரருடனுங், கடைசியிற் சொன்னவர் வசுக்களுடனுங் கூடியிருப்பவராகக் கூறப்படுதலைச் சிலகாற் காண்கின்றேம்.

"இயமனே பிதரரில் ஒருவனாக வைத்து வழுத்தப்படுதலுடன், அவன் மக்களுள் முதன்முதல் இறந்தவனென்றும், மூதாதையர் செல்லும் நெறியாகி மேற்றிசையிற் பகலவன் மறையுமிடத்துக்குச் செலுத்தா நின்ற 'பிதிரியானத்'தை மிதித்தவனுவன் என்றும் வழுத்தப்படு

கின்றான்; (இருக்குவேதம்; ௧௦, ௨, ௭; ௧௦, ௧௪, ௧-௨). அவன் வைவசவதன் என்றும் (௧௦, ௫௮, ௧), வைவசுவதன் மகன் என்றுஞ் (௧௦, ௧௪, ௫) சொல்லப்படுகின்றான். பின்வந்த அதர்வவேதகாலத்தில் இயமன் மக்களுள் முதற் றோன்றியவனாகச் சொல்லப்படுகின்றான் (அதர்வ வேதம், ௧௮, ௩, ௧௩; இருக்குவேதம், ௧௦, ௧௪, ௧-உடன் ஒத்து நோக்குக)"*

என்று மாக்ஸ்மூலர் என்னும் ஆசிரியர் கூறுதல்போலவே, வேத நூலாராய்ச்சி வல்ல கீத் (A. B. Keith) என்னும் அறிஞருந், "தேவர்கள் நெறியானது பிதுரர்கள் நெறியின் வேறாவதென்றே அடுத்தடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றது; வழியில் நாய்கள் இருக்குமென்பதனால் அந்நெறியானது தனிப்பட்டதென்பதும், அமைதிவாய்ந்த தேவநெறியாகாதென்பதும் புலனாகின்றன."† என்று பெரிதாராய்ந் தெழுதியிருக்கின்றார்.

மேலே, மாக்ஸ்மூலர் ஆராய்ந்துரைத்த பகுதியாற், பிதுரர் இருவகையினராய், நெடுங்காலத்துக்கு முன்னமே இறந்துபட்டு அவர்க்குப்பின் வந்தாரால் மறக்கப்பட்டவரும், பிற்காலங்களில் இறந்துபட்டுப் பின்னுள்ளாரால் நினைவு கூரப்பட்டவரும் ஆதலும், அவர் துறக்கம் வான் நிலம் என்னும் உலகுகளைச் சார்ந்து வைகுவார் ஆதலும்; பிதுரர்களுக்குத் தலைவனான இயமனே பண்டொருகால் மக்களுள் ஒருவனாய் இருந்து முதன்முதல் இறந்துபட்டோனாதலும்; அவனும் பிதுரரும் இருக்குமிடம் பகலவன் மறையும் மேற்றிசைக் கண்ணதாதலும் நன்கு புலனாகின்றன. இவை யவ்வளவும் இருக்குவேதப் பதிகங்களால் ஐயமறத் தெரிக்கப்படுமாறும் மேலே அவை தம்மை எடுத்துக் காட்டி விளக்கியிருக்கின்றேம். எனவே, பிதுரராவார் "அயனாற் படைக்கப்பட்டதோர் கடவுட்சாதி" என்றும், "அவர்க்கிடந் தென்றிசை" என்றும் பரிமேலழகியாரும் அவரைப் பின்பற்றினாருங் கூறும் உரை, அவர்தாம் இறைவன் நூலாகக்கொண்ட பண்டை ஆரிய இருக்குவேத வுரைக்கே முற்றும் மாறாய் நிற்றல் கண்டுகொள்க.

* Prof. Max Muller's 'India What Can It Teach Us?,' pp. 222—223.

† 'The Religion and Philosophy of the Vedas and Upanishads,' by A. B. Keith, D.C.L., D.Litt., p. 411.

இனி, வடக்கிருந்த ஆரியர்கள் இறந்துபோன தம் முன்னோரை நினைந்து வழிபட்டு வந்தாற்போலவே, தெற்கிருந்த தமிழர்களும் பண்டிருந்த தமது குமரிநாட்டின்கண் நாகரிகத்திற் றலைசிறந்தாராய் வாழ்ந்து சென்ற தம் முன்னோரை நினைந்து வழிபட்டு வந்தாராதல் வேண்டுமென்பது, தொடக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டிய "ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்" என்னும் பழைய புறநானூற்றுச் செய்யுளிற் போந்த "தென்புலம் வாழ்நர்" என்னுஞ் சொற்றொடராலும், "தென்றிசைக்கண் வாழ்வோ ராகிய நங் குடியில் இறந்தோர்" என்னும் அதன் பழைய வுரையாலும் நன்கு புலனாகின்றதன்றோ? பண்டை நாளிலிருந்த 'குமரிநாடு' இப்போதுள்ள குமரி முனைக்குத் தெற்கே பெரும்பரப்பினதாய் இருந்தமையும், அதன்கட் பல்லாயிர ஆண்டுகட்குமுன் உயிர்வாழ்ந்த பழந்தமிழ் மக்கள் இம்மை மறுமைக் குரிய எல்லாத் துறைகளிலும் நாகரிகத்திற் றலைசிறந்து நின்றமையும், அந்நாட்டின்கட் செங்கோ லோச்சிய நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவைக்களத்தே தொல்காப்பியம் என்னும் ஒப்புயர்வற்ற செந்தமிழ்த் தனிமுதல்நூல் அரங்கேற்றப்பட்டமையும், அஞ்ஞான்றிருந்த செந்தமிழ் மக்களின் நாகரிகத்தி லிருந்தே பிறநாடுகளி லிருந்த 'ஆரியர்,' 'பாரசிகர்,' 'எபிரேயர்' முதலான ஏனை மக்கட்பிரிவின ரெல்லாருஞ் சிறிது சிறிதாக நாகரிகம் இன்னதெனத்தெரிந்து சீர்திருந்தினமையும், இன்னும் இதனையொட்டிய பிற வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் எமது பெருநூலில் விரித்து விளக்கியிருக்கின்றேம். அத்துணை நாகரிகத்திற் சிறந்த பண்டைத் தமிழ்மக்கள், தாம் இருந்த தென்புலமாகிய தமிழகத்தில் தமக்கு முன்னரே நாகரிகமுடையராயிருந்து இறந்துபோன தம் மூதாதைகளையே 'தென்புலத்தார்' என வழங்கி வழிபட்டு வாழ்ந்து வந்தனரன்றித், தமக்கு ஏதொருதொடர்பு மில்லாத ஆரியர்தம் மூதாதைகளாகிய 'பிதுரர்'களை யாதல், இற்றைக்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் ஆரியக் குருக்கண்மாராலுந், தமிழ்நாட்டுக் குருக்கண்மாராலுங் கட்டி யெழுதப்பட்ட புராணங்களிற் புதிதுபுகுந்த அயன்படைப்பான 'பிதுரர்'களையாதல் வணங்கிவந்தவ ரல்லர். ஆரியக் குருக்கண்மார் புதிது கட்டிய கட்டுப்பாட்டில் அகப்பட்டுத் 'திவசங்' கொடுக்கின்ற இஞ்ஞான்றைத் தமிழர்களுங்கூடத், தம்தாய்தந்தையர், பாட்டன் பாட்டியர், பூட்டன் பூட்டியரை நினைந்து அது செய்யக் காண்கின்றனமே

யன்றிப், பரிமேலழகியார் கூறும் அயன்படைப்பான பிதாவை நினைந்து அங்ஙனஞ் செய்யக் காண்கின்றிலேம். இதனாலும், பரிமேலழகியாருரை பண்டைத் தமிழ்வழக்குக் காதல் பின்றைத் தமிழ்வழக்குக் காதல் சிறிதும் இசைந்து நில்லாமை, இதனை நடுநின்று காண்பாரெவர்க்கும் நன்கு விளங்காநிற்கும்.

இனி, ஆரியர் தம் மூதாதைகளை வழிபடும்முறையும், தமிழர் தம் மூதாதைகளை வழிபடுமுறையுந் தம்மிற் பெரிதும் வேறுபடுவ வென்பது காட்டுதும். ஆரியர்க்கு மிகப் பழைய நூலாகிய இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வம் முதலிய நான்கு வேதங்களிலேனும், அவற்றின்கட் சொல்லப்பட்ட வேள்விகள் இங்ஙனம் வேட்கற்பால என அவற்றின் முறைகளை விரித்து அவ்வேதங்களுக்கு உரைநூல்களாய் எழுந்த பிராமணங்களிலேனும் உயிர்களுக்கு ஊழ்வினையும் மறுபிறவிகளும் உண்டென்பது எட்டுணையுங் காணப்படவில்லை. அதனால், இறந்த உயிர்கள் தாஞ் செய் ஊழ்வினையால் மீளப் பிறக்கும் எனனும் உண்மையைப் பண்டைநாளில் இருந்த ஆரியர்கள் சிறிதும் உணர்ந்தவரல்லரென்பது நன்கு புலனாகும். ஆகவே, இறந்து இயமனுலகை யடைந்த தம் முன்னோர்கள் எஞ்ஞான்றும் இன்பம் நுகர்ந்தபடியாய் ஆண்டிருப்பரெனவே அவர்கள் நம்பி வந்தார்கள். அவ்வாறு கொண்ட தமது நம்பிக்கைக்கு ஏற்பவே, இறந்துசென்ற தம் பெற்றோர்க்கும் மூதாதையர்க்குஞ், சோமச்சாறு பால் தேன் சுரா நெய் முதலியவைகளையுந் தாம் உணவாக அருந்திவந்த விலங்கின் இறைச்சிகளையும் படைத்து, நாடோறுஞ் செய்யப்படுவதாகிய 'பிதிர்யஞ்ஞத்'தையுந், திங்கடோறுஞ் செய்யப்படுவதாகிய 'பிண்டபிதிர்யஞ்ஞத்'தையும், ஆண்டுதோறுஞ் செய்யப்படுவதாகிய சிராத்தத்தையுஞ் செய்து,

"தூய புல்லின்மேல் அமர்ந்திருக்கும் மூதாதையரே, வந்து
எமக்கு உதவிசெய்க; இப்படையலை நுங்களுக்காகச்
செய்துவைத்தோம்; அவற்றை ஏற்றுக்கொள்க.
மிக மங்களமான விருப்பத்துடன் வந்து, சிறிதும் வருத்தமின்றி
எங்களுக்கு உடம்பின் நலத்தையுஞ் செல்வத்தையுந்
தந்திடுக!" (இருக்கு, ௧௦, ௧௫, ௪) என்று அவர்களை வேண்டிக் குறையிரந்து வந்தார்கள்.

இதுவேயுமன்றிப், பழைய ஆரியர்கள் இறந்துபோன தம்மவர்க்குச் செய்துபோந்த சவச்சடங்கிற்குந், தமிழ்நாட்டவர் செய்துபோந்த

சவச் சடங்கிற்கும் உள்ள மாறுபாடு பெரியதொன்றாய்க் காணப்படு கின்றது. இறந்துபோன தம்மவர் உடம்பை ஆரியர் தீயிலிட்டுக் கொளுத்துதற்குமுன், முதலில் ஒரு வெள்ளாட்டையும் அதன் பின் னர் ஆவையும் (பசுமாட்டையுங்) கொன்று, அவற்றின் உடம்பிலிருந் தெடுத்த ஊனையுங் கொழுப்பையும் எலும்பின் மூளையையும் அப் பிணத்தின்மேல் முற்றும் பொதிந்து, அதன்பின் அதனைத் தீயிலிட் டுக் கொளுத்தி வந்தனரென்பது இருக்குவேத கO-ஆம் மண்டிலத்து கசு-ஆம் பதிகத்தில் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ் வாறு செய்வதனால், நெருப்பானது இறந்தவன் உடம்பைச் சுடா தென்று பழைய ஆரியர் நம்பிவந்தனர். இங்ஙனம் பிறவுயிரின் ஊனைப் பொதிந்து தம்மவர் உடம்பை எரித்தால், அவருடம்பை நெருப்புச் சுடாதென்று நம்பின ஆரியர், இறந்து இயமனுலகு சென்ற தம்மவர் எப்போதும் அங்கிருந்தபடியே இன்பம் நுகர்ந்திருப்ப ரெனவும், அவர்பொருட்டுத் தாம் இங்கே படைக்கும் ஊனும்உணவும் இயமனுல கிலிருக்கும் அவர்கள்பாற் சென்று அவர்கட்கு உண்டியாகப் பயன்படு மெனவும் நம்பிவந்தது வியப்பன்று; ஏனென்றால், "அம்புலியில் ஔவையார் நூல் நூற்கின்றார்" என்றால், அதனை நம்புகின்றவர் கூட் டமும் இங்கு மிகுதியாய் இருக்கின்றதன்றோ?

மற்றுத், தமிழ்மக்களோ பண்டைக்காலந் தொட்டு "இறந்த வுயிர் மீளப் பிறக்கும்" என்னும் உண்மையைக் கண்டறிந்தவர் ஆவர். முற்பிறவிகளிற் செய்த வினைகள் ஒரு தொகுதியாய் 'ஊழ்' என நின்று பிற் பிறவிகளுக்குக் காரணமாதலை அவர்கள் நன்கறிந்து, அதனைப் "பால்வரைதெய்வம்" என வழங்கி வந்தமை, தமிழர்க்குரிய மிகப்பழைய நூலாகிய தொல்காப்பியத்தால் தெளியப்படும்.* இறந் தவுயிர்கள் தாஞ்செய்து தொகுத்த ஊழ்வினைக்குத் தக மறுபிறவி களிற் செல்லும் இவ்வுண்மையைக் கண்டறிந்தமையாற், பண்டைத் தமிழ்மக்கள் இறந்துபட்ட தம் பெற்றோர்க்கும் பாட்டன் பாட்டியர்க் கும் ஊனும் உடையும் படைத்து, அவற்றை ஆரியப் பார்ப்பனர்க்குக் கொடுத்தலாகிய 'சிராத்தத்'தைச் சிறிதுஞ் செய்தவரல்லர். இப்பிறவி யில் நமக்குத் தாய்தந்தையரா யிருந்தவர் இதனை விடுத்து மறுபிறவி யில் வேறு தாய்தந்தையர்க்குப் பிள்ளைகளாய்ப் பிறக்கின்றனரல்ல ரோ? இது நாலடியாரிற் போந்த

* சொல், ௫ள.

“எனக்குத் தாயாகியாள் என்னை ஈங்கிட்டுத்
தனக்குத்தாய் நாடியே சென்றாள்—தனக்குத்தாய்
ஆகியவளும் அதுவானால் தாய்த்தாய்க் கொண்
டேகும் அளித்திவ் வுலகு” என்னுஞ் செய்யுளாலும், ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ நாயனார் தாம் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதச் செம்பொருணூலிற்,

“கண்ட நனவைக் கனவுணர்விற் றான்மறந்து
விண்படர்ந்தத் தூடு வினையினாற்—கண்செவிகெட்
டுள்ளதே தோற்ற உளம்அணுவாய்ச் சென்றமனந்
தன்ன விழுங்கருவிற் றான்” என்றறிவுறுத்திய வாற்றானும் நன்கு தெருட்டப்படுதல் காண்க. இதுவேயுமன்றி, வடநாட்டில் உள்ள இராமகாளி யென்னுஞ் சிறு பெண்பிள்ளையும், வேறு சிறார் சிலருஞ் சிலபல ஆண்டுகளுக்குமுன் தாம் பிறந்திருந்த பிறவிகளின் வரலாறுகளை நினைவுகூர்ந்து சொல்ல அவ்வரலாறுகள் அத்துணையும் உண்மையா யிருத்தலை அப்பக்கங்களில் உள்ளார் கண்கூடாய் அறிந்திருக்கின்றனர் அல்லரோ? இராமகாளி என்னும் அப்பெண் முற்பிறவியிற் பெற்ற மக்கள், அவளை நோக்கிச் செய்து பார்ப்பனர்க்குக் கொடுத்த ஊணும் உடையும் பிறபண்டங்களும் அவளுக்கு இப் பிறவியில் வந்து பயன்பட்டனவா? சிறிதும் இல்லையே. அதுபோலவே, இறந்துபட்ட தம் தாய்தந்தையரை நோக்கி நம்மனோர் இப்போது செய்யுஞ் சிராத்தமும், அதிற் பார்ப்பனர்க்கு அவர்கள் வழங்கும் பண்டங்களும் வேறு பிறவிகளிற் சென்று பிறந்திருக்கும் அவர்களுக்குச் சிறிதும் பயன்படாவென்பது திண்ணம். இவ்வுண்மைகண்டே வேதநூற் புலமையிற் சிறந்த தயானந்தசரசுவதி சுவாமிகளும் தாம் இயற்றிய சத்தியார்த்தப்பிரகாசிகை யின்கண், இறந்துபட்ட தம்மவரை நோக்கி நம்மனோர் சிராத்தஞ் செய்து பார்ப்பனர்க்கு உணவுப் பண்டங்களும் பிறவும் வழங்கல் பயனற்றதென வற்புறுத்தி வரைந்திருக்கின்றார். ஊழ்வினையும் அதனாற் பிறவிகள் அடுத்தடுத்து வருதலும் அறியாத பண்டையாரியர், தம் மூதாதையர் எஞ்ஞான்றும் இயமனுலகில் இருப்பரென நம்பினராகலின், அவர் அவ்வறியா நம்பிக்கையால் தம் மூதாதையரை நோக்கிச் சிராத்தங் கொடுத்தது வாய்வதேயாம். மற்று, நம் பண்டைத் தமிழ்மக்களோ மிகப் பழைய நாளிலேயே ஊழ்வினையின் இயல்பும், அதனால் உயிர்கள் அடுத்தடுத்

துப் பிறவிகளிற் சேறலும் நன்காராய்ந்து கண்டவராகலின், அவர்கள் தம் மூதாதையரை நோக்கிச் சிரார்த்தங் கொடுத்திலர். மற்று, அவர் தமது பண்டைத் தமிழகத்திலிருந்து உலகமெங்கணும் நாகரிகத்தைப் பரவச்செய்த தம் முன்னோர்கள் அனைவரையுமே பொதுவாகத் 'தென் புலத்தார்' எனக்கொண்டு அவரை நினைவுகூர்ந்து நன்றிக் கடன் செலுத்தி வந்தனரென்பதே தேற்றமாம். இதுவே தென்புலத்தாரை ஓம்புதலாகுமென்று திருக்குறள் கூறிற்றென்க. அஃதுலன்றே, சிரார்த்தங் கொடுக்கும் முறைகளை வடமொழிக்கண் உள்ள மிருதி நூல்கள் கூறுமாப்போற், பழைய தமிழ்நூல்கள் எவையுஞ் சிறிதுங் கூறுவாயின. 'சிரார்த்தம்,' 'திதி,' 'திவசம்' முதலிய சொற்கள் வட மொழியே யன்றித் தமிழ்மொழி யல்லாமையுந், தமிழர்க்குள் அவ் வினவழக்கம் இல்லாமையின் அதனைக் குறிக்குந் தமிழ்ச் சொல்லும் இல்லாமையும் யாங் கூறும் இவ் வுண்மைக்கு உறுபெருஞ் சான்று மென்க.

அற்றேற், பிதுரர்கள் தென்புலத்தில் உள்ளவர்களாகக் கூறும் வழக்கு யாங்ஙனம் வந்தது? எப்போது வந்தது? என்று அறிய விரும்பு வார்க்கு, அவ் வரலாற்றினையும் ஈண்டொருசிறிது விளக்கிக் காட்டு தும். தேவர்கள் உறையுந் துறக்கவுலகம் வடகிழக்கில் உள்ளதென வும், பிதுரர்கள் உறையும் பிதுரவுலகந் தென்கிழக்கில் உள்ளதென வுங் கொள்ளும் வழக்கு முதன்முதற் சதபதபிராமணத்திலே தான் காணப்படுகின்றது.*

இச் சதபதபிராமணம் இயற்றப்பட்ட காலத்தில், ஆரியர்கள் பெருந் தொகையினராகத் தென்றமிழ்நாட்டிற் குடிபுகுந்திலரேனுந், தென்றமிழ்நாட்டி லிருந்து வடநாடு சென்று போந்த தமிழ்மக்கள் வா யிலாகவும், வடநாட்டிலிருந்து தென்றமிழ்நாடு புகுந்து திரும்பிய தமிழ்மக்கள் வாயிலாகவுந் தமிழ்மக்களின் நாகரிகவரலாறுகளை அறிந்து கொண்ட பண்டை அவ்வாரியர்கள், தாம் இயற்றிய இந் நூலின்கண் தமிழர் வணங்கிய முழுமுதற்கடவுளையும், அவர்தம் வழக்கவொழுக்கங் களையுஞ் சிறிது சிறிதாகத் தழுவி யுரைக்கலாயினரென்பது ஆராய்ச்சி

* சதபதபிராமணம், கூ-ஆம்கண்டம், கூ-ஆம்அத்தி. உ-ஆம்பிரா மணம்,ச.

,,	கஉ-	,,	எ-	,,	ந-	,,	சு.
,,	கங-	,,	அ-	,,	க-	,,	ரு.

யாற் புலனாகின்றது. தெற்கிருந்து வடநாடுதொடுத்து இவ்விந்தியநாடு முற்றும் அஞ்ஞான்று தமிழ்மக்களே நிரம்பியிருந்தன ரென்பது இஞ்ஞான்றை வரலாற்று நூலாசிரியர் நடுநின்று ஆராய்ந்தெழுதியிருக்கும் நூல்களால்தெற்றென விளங்காநிற்கும்.*

பாண்டவர் ஐவர்க்குங் குருகுலமன்னர் நூற்றுவர்க்கும் பதினெட்டுநாள் வரையிற் பெரும்போர் நடந்த ஞான்று, பாண்டவர்க்கு நண்பனுந் தென்றமிழ்நாட்டுச் சேரமன்னனுமான உதியஞ்சேரலாதன் என்பான் அப் பாண்டவர் படைக்கு அப் பதினெட்டுநாளும் அறச்சோறு வழங்கிப், 'பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதன்' என அக் காலத்துச் சான்றோர்களால் உயர்த்துப்பேசப்பட்டமை முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் பாடிய 'மண்டிணிந்த நிலனும்'' என்னும் புறநானூற்று முதற்செய்யுளால் நன்கறியக் கிடக்கின்றதன்றோ? இவ்வுதியஞ் சேரலாதன் மகனாகிய பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனைப் பதிற்றுப்பத்தின்கண் மூன்றாம்பத்திற் புகழ்ந்துபாடிய கோதமனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவரே பாண்டவரில் முதல்வனான தருமபுத்திரனையும் புகழ்ந்துபாடிய "விழுக்கடிப்பு அறைந்த" என்னுஞ் செய்யுள் ஒன்றும் 'புறநானூற்'றிற் காணப்படுகின்றது. இங்ஙனமே வான்மீகியார், மார்க்கண்டேயனார் என்னும் நல்லிசைப்புலவர்கள் பாடிய செய்யுட்களும் 'புறநானூற்'றின்கட் காணப்படுகின்றன (நடுஅ, நகரு). "இனித் தமிழ்ச்செய்யுட் கண்ணும், இறையனாரும் அகத்தியனாரும் மார்க்கண்டேயனாரும் வான்மீகனாருங் கௌதமனாரும் போல்வார் செய்தன தலை" யாய ஓத்து என்ற உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப், புறத்திணையியல், உ௦-ஆஞ் சூத்திரவுரையிற் கூறுதல்கொண்டு, மேற்கூறிய முரஞ்சியூர் முடிநாகராயருங், கோதமனாரும், வான்மீகியாரும், மார்க்கண்டேயனாரும் எல்லாம் பாண்டவர் காலத்தவரென்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றதன்றோ? ஆகவே, வடக்கே பாண்டவ அரசர் இருந்த மிகப் பழையகாலத்தே, இத்தென்னாட்டின்கண் மட்டுமேயன்றி, அவ் வடநாடெங்கணுந் தமிழ்மக்களுந் தமிழ் மன்னர்களுந் தமிழ்ச்சான்றோர்களும் நிறைந்

* Read Prof. Rhys Davids' Buddhist India, pp. 44, 45, 56, 116, 119, 149, 151, 156, 211, and the chapter VIII of Ragozin's Vedic India.

திருந்தனரென்பது பண்டைத்தமிழ்ச் செய்யுள் வரலாறுகளானும் நன்கறியக் கிடக்கின்றமை காண்க.

இனிப், பழையநாளில் வடக்கே குடிபுகுந்த ஆரியர் தமிழ்மொழியின் இயல்பையும் அமைப்பையும் நோக்கியே தமது ஆரியமொழியினைச்சீர்திருத்தி, ஏராளமான தமிழ்ச் சொற்களையுந் தம்முடைய ஆரியநூல்களிற் புகுத்தினரென்னும் உண்மை இப்போது வடமொழி வல்ல மேல்நாட்டாசிரியர்களாலே நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டு வருகின்றது.* அரைநூற்றாண்டுக்கு முன்னமே கால்டுவெல் (Dr. Caldwell) என்னும் ஆசிரியர் தாம் அரிதாராய்ந் தெழுதிய 'திராவிட மொழிகளின் இலக்கண ஆராய்ச்சி' என்னும் விழுமிய நூலில், தமிழ்மொழி இவ்விந்திய நாடெங்கணும் அதற்கப்பாலும் பரவியிருந்த உண்மையினை எவரானும் மறுக்க இயலாத அரியபெரிய சான்றுகளால் நன்கு நிறுவியிருக்கின்றார். அவரெடுத்துக் காட்டிய பல சான்றுகளுள், நாவிற்பிறக்கும் மெய்யெழுத்துக்கள் சில தமிழ்மொழியினத்திற்கே உரியனவென்றுந், தமிழருடன்வந்து கலவாதமுன் அவ்வெழுத்துக்களை யுடையரல்லாத ஆரியர்கள், அவருடன்வந்து கலந்த பின்னரே அவற்றை யெடுத்துத் தம் மொழியிற் சேர்த்துக்கொண்டனரென்றுந் தெள்ளிதின் விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றார்†.

இங்ஙனமெல்லாம் மேனாட்டாசிரியர் நடுநின்று மிகஆழ்ந்தாராய்ந் துரைக்கும் உரை, இச் சதபதபிராமண ஆராய்ச்சியினாலும் மேலும் உரம்பெற்று உண்மையாக விளங்குதலை ஈண்டொருசிறிது காட்டுதும். இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வம் என்னும் நான்கு நூல்களில் எங்குங் காணப்படாத 'மகாதேவன்' என்னுஞ் சிவபிரான் திருப்பெயர் இச் சதபதபிராமணத்தின் ஐந்தாங் கண்டத்திலேதான் (௨, ௫) முதன்முதற் காணப்படுகின்றது. இதுகொண்டு, நாகரிகத்திற் சிறந்த தமிழ்முதுமக்கள் வழிபட்டுவந்த சிவபிரானே எல்லாத் தேவர்க்கும் பெரியோன் என்னும் உணர்ச்சி இந்நூல் எழுதிய காலையிற்றான் ஆரியர்க்கு முதன்முதல் உண்டாயிற்றென்பது நன்கு புலனாம். தாம் வணங்கி வேண்டிவந்த தேவர்களெல்லாருந் தம்போற் பிறந்து இறக்கும் மக்

* See for instance 'The Cambridge History of Ancient India,' pp. 41-42.

† Dr. Caldwell's 'A Comparative Grammar of the Dravidian Languages,' 3rd edition, pp. 147-151.

களுயிர்களே யல்லாமற், பிறந்திறவாச் சிவத்தோடு ஒத்தவராகா ரென்னும் மெய்யுணர்வு சதபதபிராமணகாலத் தாரியர்க்கு உண்டாயது, அஞ்ஞான்று அவர் தமிழ் மேன்மக்களுக்கு அடங்கி அவர்க்கு அனுக்கராய் ஒழுகி, அவர்பால் அம் மெய்யுணர்வினைப் பெற்றமையினாலேயாம். இவ் வுண்மை இச் சதபதபிராமணத்தின் இறுதிக்கண் உளதாகிய பிருகதாரணியகோப நிடதத்தை உற்று நோக்குதலாலும் நன்கு விளங்கும். 'கார்க்கிய பாலாகி' என்னும் ஆரியப் பார்ப்பனன் 'அஜாத சத்துரு' என்னுந் தமிழ்மன்னனை யடுத்து அவனாற் சிவத்தினியல்பு அறிவுறுத்தப்பட்டவரலாறு, இப்பிருகதாரணிய கோபநிடதத்தின் கண்ணேயே விளக்கமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது (உ, ச). தமிழ அரசர்களை யெல்லாம் அஞ்ஞான்றிருந்த ஆரியர் 'க்ஷத்திரியர்' என்று வழங்கின வரலாறுகளை எம்முடைய வேளாளர் நாகரிகம் என்னும் நூலினுஞ், சாதிவேற்றுமையும் போலிச்சைவரும் என்னும் நூலினுஞ் சான்றுகளுடன் விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம்.

இன்னும், பண்டைத் தமிழர்கள் முழுமுதற்கடவுளை அப்பன் வடிவிற் சிவபிரானாக வைத்து வணங்கியது போலவே, அதனை அருள்நிலையான அம்மைவடிவில் வைத்துத் திருமாலாகவும் வணங்கி வந்தனர். ஆகவே, வடநாட்டின்கண் இருந்த தமிழரோடு கலந்து அவரது சிவவழிபாட்டைத் தெரிந்துகொண்டு அதனைப் பாராட்டிய சதபத பிராமணகாலத்தாரியர், அவர் செய்துபோந்த திருமால் வழிபாட்டையுந் தெரிந்து அதனையும் இந்நூலின் பதினான்காங் காண்டத்திற் சிறப்பித்துப் பேசியிருக்கின்றார். "விஷ்ணு தேவர்களிற் சிறந்தோன்" என்னுஞ் சொற்றொடர் இதன்கட் காணப்படுகின்றது. 'விஷ்ணு'என்னுஞ் சொல் இருக்குவேதத்திற் காணப்படினும் ஆண்டது பகலவனையே குறிக்கின்றது. மற்றுச், சதபத பிராமணத்திலோ விஷ்ணு ஒரு தனித்தெய்வமாகவுந், தேவர்க்குள் நிகழ்ந்தபோரில் வெற்றிபெற்றுச் சிறந்த தலைமையுடையதாகவுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறு இத்தெய்வத்திற்கு ஆரியர் தலைமைகொடுக்கத் துவங்கியது, அவர் தமிழரது திருமால் வணக்கத்தைத் தெரிந்துகொண்ட பின்னரேயாமென்பது அறியற்பாற்று.

இன்னும், இதன் பத்தாங்காண்டத்தில் வேதங்கள் மூன்றே (த்ரயீவித்யா) என்றே நுவலப்படுகின்றன. இதனை உற்றுநோக்குங்

கால், சதபதபிராமணம் எழுதப்பட்டகாலத்தில் ஆரியவேதங்கள் மூன்றே யிருந்தனவென்பதும், இதற்குப் பிற்பட்டகாலத்திலேதான் ஆரியர் அதர்வத்தையுஞ் சேர்த்து அவற்றை நான்காக்கின ரென்பதும், இவர் இங்ஙனந் தம்ஆரியவேதத்தை நான்காக்கியது தமிழர்கள் தமது வேதத்தை அஃது அறம் பொருள் இன்பம் வீடு நுதலுதல்பற்றி நான்கு கூறாக வழங்கியது கண்டேயா மென்பதும் இனிது விளங்கா நிற்கும்.

இன்னும், இந்நூலின் பதினொன்காங் காண்டத்திலே 'சூத்திரம்' என்னுஞ் சொல் முதன்முதற் காணப்படுகின்றது. இதற்கு முற்பட்ட இருக்கு முதலான பழைய ஆரியநூல்களில் யாண்டும் இச்சொற் காணப்படுகின்றிலது. பண்டை யாரியநூல்களில் ஓரிடத்துங்காணப் படாத இச்சொல், முதன்முதல் இச் சதபத பிராமணத்தின்கட் காணப்படுதலை ஆராய்ந்துபார்க்குங்கால், இந்நூல் இயற்றியகாலத்திருந்த ஆரியர் தமிழரொடு கலந்து, அவர்தம் நூலில் வழங்கிய 'சூத்திரம்' என்னுஞ் சொல்லையெடுத்து, இதன்கண் வழங்கிக்கொண்டா ரென்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும். இச் சதபதபிராமணம் இயற்றப்படுதற்குப் பன்னூறாண்டுகளுக்கு முன்னரே தோன்றியதாகிய தொல்காப்பியச் செந்தமிழ்நூலின்கண்,*

"மேற்கிளந் தெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு
சில்வகை யெழுத்தின் செய்யுட் டாகிச்
சொல்லுங் காலை யுரையகத் தடக்கி
நுண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைத் தாகித்
துளக்க லாகாத் துணைமை யெய்தி
அளக்க லாகா அரும்பொருட் டாகிப்
பல்வகையானும் பயன்றெரி புடையது
சூத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர்" (மரபியல், ௧௦௦)

என்றுபோந்த சூத்திரத்தாற் 'சூத்திரம்' என்னுஞ்சொல்லும், அதனால் உணர்த்தப்படும் பாவின் இலக்கணமும் நன்கு அறிவுறுத்தப்பட்டமை காண்க. இவ்வாற்றாற் 'சூத்திரம்' என்பது தனித்தமிழ்ச் சொல்லேயாதலும், அதனைத் தமிழ்மக்களிடமிருந் தெடுத்தே சதபதபிராமண கா

* தொல்காப்பிய நூலின் காலம் இற்றைக்கு ௩௫௦௦-ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாதல் எமது 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்' என்னும் நூலில் விரித்து விளக்கப்பட் டிருக்கின்றது.

லத்தாரியர் வழங்கிக்கொண்டாராதலும் ஐயுறவுக்கு இடனின்றி நிறு
வப்படுதல் காண்க.

இன்னுங், தெற்கே தமிழ்நாட்டின் ஒரு பெரும் பகுதியாகிய
குமரிநாடு கடல்கொண்டழிந்த வரலாறு, இச் சதபதபிராமணத்தின்
முதற்காண்டத்தின்கண் (அ, க, க) விரிவாகச் சொல்லப்பட் டிருத்த
லால், இந்நூல் அக் கடல்கோளுக்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்டமையும்,
இதனை அக்காலத்து ஆரியர் வடநாடு போந்த தமிழர்பாற் கேட்
டுணர்ந்து அதன்கட் குறிப்பிட்டமையும் நன்கு பெறப்படும்.

அதுவேயுமன்றிப், பாண்டவர் ஐவர் காலத்திற்குப்பின் இச் சத
பதபிராமணம் இயற்றப்பட்ட தென்பதற்கு, அசுவமேதஞ் செய்து
கொலைப்பாவத்தைக் கழுவிக்கொண்டவராகச் சொல்லப்படும் ‘ஜந
மேஜய’ மன்னனும் அவ னுடன்பிறந்தாரான ‘பீமசேனன்,’ ‘உக்கிர
சேனன்,’ ‘சுருதசேனன்’ என்னும் மூவரும் இதன் கங-ஆங் காண்
டத்திற் சொல்லப்பட்டிருத்தலே உறுபெருஞ் சான்றும். இம் மன்
னர் நால்வரும் பாண்டவ அரசரின் வழித்தோன்றல்கள் ஆதல், பாரத
கதையினை யுணர்ந்தார் எவரும் நன்கறிவர். எனவே, தலைச்சங்கத்
திருந்து தமிழாராய்ந்தவரும், பாண்டவர் காலத்தவனான பெருஞ்
சோற்று உதியஞ் சேரலாதனுக்கு நண்பரும் ஆன முரஞ்சியூர் முடிநா
கராயர் என்னும் புலவர் பெருமான் காலத்திற்குச் சிறிதேறக்குறைய
ஒரு நூற்றாண்டு கழிந்த பின்னரே ‘சதபதபிராமணம்’ இயற்றப்பட்ட
தாகல் வேண்டுமென் றுணர்ந்துகொள்க.

மேலுஞ், சதபதபிராமணத்திற் குறிக்கப்பட்ட தமிழ்நாட்டுக்
கடல் கோளுக்கு முன் ‘பஃறுளி’ யாற்றங்கரைப் பக்கத்தே பாண்டி
யன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதி என்னும் வேந்தர்பெரு
மான் அரசுசெலுத்தின வரலாறு, மேலெடுத்துக்காட்டின “ஆவும்
ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்” என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளால்
இனிது விளங்குதலிற், சதபதபிராமணகாலம் இப்பண்டைப் பாண்டி
வேந்தன் காலத்திற்கும் பிற்பட்டதாதல் தெற்றெனப் புலனாம். அத்
துணைப் பழையகாலத்திருந்த இப்பாண்டி வேந்தன் சிவபிரான் திரு
வடிக்கண் மிக்க அன்புடையனா யிருந்தனனென்பது,

“பணியியரத்தை நின்குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே” என்று காரிகிழார்

என்னும் புலவர் பெருமான் அவனைச் சிறப்பித்துப்பாடிய புறநானூற்

றச்செய்யுளால் (௬) நன்குணரப்படும். சிவநேயத்திற் சிறந்த இப் பாண்டிய மன்னனை அக் காலத்திருந்த ஆரியக் குருமார் தம் வயப் படுத்தி, அவன் பல யாகங்களைச் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டன ரென் பதனால், அவ்வாரியக் குருமார் அத்துணைப் பழையநாளிலேயே நம் தமிழ்நாடு புகுந்து நம் அரசர்களையுஞ் செல்வர்களையுந் தம் வயப்படுத் தித், தமது வேள்விச் சடங்குக்கு அவர்களை உடன்படுத்திக் கொண்ட மை நன்கு புலனாகின்றதன்றோ? இவ்வாறு அவ் வேந்தன் ஆரியக் குருமார் சூழலில் அகப்பட்டுப் பலவேள்விகளைச் செய்ததனாலேயே 'பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமி' எனப் பெயர் வழங்கப் பெற்றான்.

இங்ஙனமாக, ஆரியக்குருமார் மிகப்பழைய நாளிலேயே வட நாட்டிலிருந்த தமிழ்மன்னர்களான பாண்டவர் முதலாயினாரைத் தம் வயப்படுத்திக்கொண்டாற் போலவே, அவர் தென்றமிழ்நாடு புகுந்து இங்கிருந்த வேந்தர்களையுந் தம்வயப்படுத்திக் கொண்டார். இங்ஙனம், இவர் தமிழ் வேந்தர்களைத் தம்வயப்படுத்திக் கொண்டாலும், அவர்க் குரிய கடவுள் வழிபாடும் ஏனை நல்லொழுக்க முறைகளும் மிக விழு மியவாய் இருந்தமையின், அவைதம்மை அழிக்கமாட்டாராய்ச், சில திரிவுபாடுகளுடன் அவற்றைத் தாமுங் கைக்கொண்டு, தம் நூல்களில் வரைந்து வைத்து ஒழுகலாயினர். இவ்வாறவர் தமிழர்பாலிருந் தெடுத் துத் தாம் கைக்கொண்டொழுகிய ஒழுகலாறுகள் பலவற்றுள் 'தென் புலத்தார்' கடனும் ஒன்றாகும்.

இனி, இச் சதபதபிராமண காலத்திற்கு முற்பட்டவனாகிய 'பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி' மேல் நெட்டி மையார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் பாடிய "ஆவும் ஆனியற் பார்ப் பன மாக்களும்" என்னுஞ் செய்யுளில், தென்புலத்தார்க்கு நன்றிக் கடன் செலுத்துந் தமிழரின் ஒழுகலாறு நுவலப்பட்டிருத்தலின், இச் சதபதபிராமணம் இயற்றப்படுதற்கு முன்னமே நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் தெற்கே குமரிநாட்டிலிருந்த தம் மூதாதையரை ஒருங் கே நினைத்து இறைவனை வழிபட்டு வந்தமை தெற்றென விளங்கா நிற்கும். இங்ஙனந் தெற்கிருந்த தம் மூதாதையர்க்கு நன்றிக்கடன் செலுத்திவந்த தமிழரது ஒழுகலாறு, இருக்கு எசுர் முதலான மிகப் பழைய ஆரியநூல்களுள் யாண்டும் நுவலப்படாமையின், அக்காலத்து ஆரியர்க்கு அது தெரியாதென்பதூஉம், மற்று அந் நூல்களுக்குப்

பிற்பட்டு வந்த சதபதபிராமணத்தில் அவ்வொழுகலாறு நுவலப்பட்டிருத்தலின் அப் பிற்காலத் தாரியர்க்கே அது தெரியலாயிற்றென்பதூஉம் ஐயுறவுக்கிடனின்றி நாட்டப்பட்டமை காண்க.

இனி, ஆரியர் இவ்விந்தியநாட்டிற் புகுந்தகாலந் தொட்டே, தமக்கு ஊண்கொடுத்து உடைகொடுத்து இருக்க உறையுள் கொடுத்துப் பலவகையால் உதவியாற்றி வந்த தமிழ்மக்களைத் 'தஸ்யுக்கள்,' 'தாசர்கள்,' 'இலிங்கத்தை வணங்குபவர்கள்,' 'வேள்விச் சடங்கு செய்யாதவர்கள்,' 'அசுரர்கள்,' 'இராக்கதர்கள்' என்று இகழ்ந்து வந்தமையோடு, அவர்களைச் சுவடற அழித்துவிட வேண்டுமென்றுந், தாம் வணங்கிய 'இந்திரன்,' 'வருணன்' முதலான தேவர்களை ஓயாமல் வேண்டிவந் திருக்கின்றார்கள். இக்காலத்துந் தம்மைச் 'சாமி, சாமி' என்று பலவகையாற் கொண்டாடித், தமக்கு வேண்டிய உதவிகளையெல்லாஞ் செய்துவருந் தமிழ்மக்களை, அவ்வினத்தவர் 'சூத்திரர்' என்னும் மிக இழிவானசொல்லால் வழங்கிவருதல் எவரும் அறிந்ததன்றோ? இங்ஙனம் பண்டைநாள் தொட்டு இன்றுகாறும் ஆரியரும் அவர் குழுவிற்சேர்ந்து அவர்வண்ண மாயினருந் தமிழரை நஞ்சாகப் பகைத்து வரும் வரலாறுகளை வேளாளர் நாகரிகம், சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும் என்னும் நூல்களில் விரித்து விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம். இவ்வாறு தமிழர்பால் ஆரியர்க்கு இயற்கையேயுள்ள நச்சுப்பகைமை, இச் சதபதபிராமண காலத்து ஆரியர் மாட்டுங் காணப்படுகின்றது. இவ் ஆரியர்கள் தாம் தேவரெனவுந், தாம் உறையும் வடதிசைக்கண் மட்டுமே தேவர்கள் உறையுந் துறக்கவுலகம் உண்டெனவுந், தாம் மட்டுமே அத் துறக்கவுலகு செல்லத் தம்மவரல்லாத தமிழர்களாகிய அசுரர்களெல்லாந் தெற்கேயுள்ள கூற்றுவனுலகு செல்வரெனவும் வரைந்திருக்கின்றனர்; அதுவருமாறு:—

சதபதபிராமணம், கங-ஆங் காண்டம், எ-ஆம் அத்தியாயம்,
ங-ஆம் பிராமணம், எ.

"இரண்டு வேதிகள் இருக்கின்றன, 'தேவருலகும் பிதுரருலகும்என ஈருலகுகள் உண்டு' என்று அவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். ஒன்று (ஒருவேதி) வடக்கிலும் மற்றொன்று தெற்கிலும் இருக்கின்றன; ஏன் என்றால், தேவர்களுலகு வடக்கிலும் பிதுரர்களுலகு தெற்கிலும் உள்ளன; வடபால் உள்ளதனால் அவன் தேவருலகைப் பெறு

கின்றான், தென்பால் உள்ளதனால் அவன் பிதுருலகைப் பெறுகின்றான்.”

௧௫-ஆங் காண்டம், ௮-ஆம் அத்தியாயம், ௧-ஆம் பிராமணம், ௫.

“தேவர்கள், தமக்கு எதிரிகளும் பகைவருமான அசுரர்களை அவர்களிருந்த இடங்களினின்றுந் துரத்திவிட்டார்கள்; இருக்க இடமில்லாமையால் அவர்கள் வெல்லப்பட்டார்கள். ஆனதனாற்றான், தேவரினத்தைச்சேர்ந்தமக்கள் தாம்புதைக்கும் இடங்களை நாற்கோண வடிவினதாக அமைக்கின்றனர்; மற்று, அசுர இனத்தைச் சேர்ந்த கீழ்நாட்டவரும் (சூத்திரரும்) பிறருமோ தேவர்களால் தாம் தம் இருப்பிடங்களினின்றுந் துரத்தப்பட்டவர்களாதலால், அவற்றை வட்டவடிவினதாக அமைக்கின்றனர். அவன் அவ்விடத்தைக் கிழக்கிற்குந் தெற்கிற்கும் இடையிலே தங்குமாறு அமைத்தான்; ஏனென்றாற், பிதுரர் உலகிற்குச் செலுத்தும்வாயில் மெய்யாகவே அவ்விடத்திலே தான் இருக்கின்றது.”

இவ்வாறிவர்கள் வரைந்திருப்பதுகொண்டு, வடபால் உள்ளதுதான் தேவர்கள் உறையுந் துறக்கவுலகமாம் என்பதுந், தென்பால் உள்ளதுதான் பிதுரர்கள் உறையும் நரகவுலகமா மென்பதும், ஆரியராகிய தாமெல்லாந் துறக்கவுலகு செல்லத் தமிழராகிய பிறரெல்லாந் தெற்கேயுள்ள நரகவுலகே செல்வரென்பதும் இவ்வாரியர்க்குக் கருத்தாதல் நன்கறியப்படும். எனவே, தமிழர்க்கு நரகப்பேறல்லது வேறில்லையென்றும், பிதுரருலகென்பது நரகவுலகே யன்றிப் பிறிதன்றென்றும் இவ்வாரியர் கொண்டுளமை நினைவில் இருத்திக்கொள்க. இங்ஙனந் தமிழர்மேல் வைத்த நச்சுப் பகைமை காரணமாகவே, தெற்கே நாகரிகமுடையராயிருந்து இறந்துபட்ட தமிழர்தம் மூதாதைகளுக்குரிய தென்றிசையை, உயிரைக் கொள்ளைகொள்ளுங் கூற்றுவனுலகாகவும் அவர்தம் பிதுரருறையும் அவ் வுலகை நரகவுலகாகவுஞ் சதபத பிராமணகாலத் தாரியர் எழுதிவைத்தனர். அவர் இத்துணை இழிவுபடுத்தி எழுதிவைத்ததனை ஆராய்ந்துபார்க்கமாட்டாத இஞ்ஞான்றைத் தமிழர்களும் பிதுரருலகு தென்றிசைக்கண் உளதென்னும் அவருரையைத் தழுவி, அதற்கியைய ஒழுகலாயினர் கண்டீர்! இங்ஙனந் தென்றிசைக்கண் உறைவார் ‘பிதுரர்’ என்று கூறிய ஆரியர்க்கு, அவரை அயன்படைப்பான தேவர் என்று மாற்றிச்சொல்வதற்கு மனம் ஒருப்படுமோ? ஒருப்படாதன்றே; ஆனதனாற்றான், சதபதபிரா

மணத்தின்கண் யாண்டும் 'பிதுரர்' தேவர்குழுவிற் சேர்த்துச் சொல்லப்படாமல், தேவர்களுறையும் வடதிசைக்கு எதிரான தென்றிசைக்கட் கூற்றுவனுலகில் உறைபவராகச் சொல்லப்பட்டன ரென்க. ஆகவே, பரிமேலழகியார் உரைத்தவுரை ஆரியவேத நூலுக்கும், அதற்குரையாயெழுந்த சதபதபிராமணத்திற்கும் முற்றும்மாறாதல் கண்டுகொள்க.

அற்றேல், பரிமேலழகியார் 'பிதுரரை' அயன்படைப்பான கடவுட்சாதி யென்றது எங்கிருந்தெடுத்தெனிற் கூறுதும். வடமொழியில் இஞ்ஞான்று காணப்படும் புராணங்களிற் பெரும்பாலன, தென்னாட்டின்கண் உள்ள சைவர் வைணவர்களால் ஆக்கப்பட்டனவாகும். இச் சைவ வைணவரிற் பெரும்பாலார் பண்டைத் தமிழரின் வழிவந்தவரே யல்லாமல் ஆரியரின் வழிவந்தவரல்லர். என்றாலும், ஆரியர் இந்நாட்டிற் குடிபுகுந்து இங்குள்ள அரசர்களையுஞ் செல்வர்களையுந் தம்வயப்படுத்தித் தம்முடைய ஆட்சியையும் முதன்மையையும் நாட்டவே, அவருடைய சிறுதெய்வவணக்க வெறியாட்டு வேள்விகட்குச் சிறிதும் உடம்படாத சைவவைணவர், ஆரியக் கோட்பாட்டை மறுத்துத் தாம் வணங்கிப் போந்த சிவபிரான்வழிபாட்டையுந் திருமால் வழிபாட்டையும் நிலைநிறுத்துதற்கு, ஆரியர் கொணர்ந்த வடமொழியையே கருவியாய்க்கொண்டு புராணங்களும் ஆகமங்களும் இயற்றினர். இங்குவந்த ஆரியர் தம்மை நிலத்தேவர் (பூசுரர்) என்றுந், தாம் வழங்கிய மொழியைத் தேவமொழி யென்றுஞ் சொல்லி இங்குள்ள அரசர்களையும் பிறரையும் நம்பச்செய்து, இங்கு எவர்க்குமில்லாத ஒரு பெருஞ் சிறப்பையும் ஒரு பெரும் பாராட்டையுந் தமக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டமையினாலே, அவர்களுடைய கோட்பாடுகளை மறுத்துத் தம்முடைய கோட்பாடுகளை நிலைநிறுத்தவேண்டிய இன்றியமையாமையினையும், அங்ஙனஞ் செய்வது தமிழிலன்றி அவர் சிறந்தெடுத்துப் பாராட்டவைத்த தேவமொழி யென்னும் வடமொழியின்கட் செய்ய வேண்டிய இன்றியமையாமையினையும், அங்ஙனம் அதன்கட்செய்வதூஉம் மக்களாகிய தம் பெயராற் செய்யப்படின் ஆரியராலும் அவர்வயப் பட்டாராலுங் கைக்கொள்ளப்படா தாகலின் தம் பெயரை மறைத்துக் கடவுட் பெயரால் அமைக்கவேண்டும் இன்றியமையாமையினையும் நன்குணர்ந்த சைவவைணவர் தத்தந் தெய்வங்களே அப்புராணங்களையும் ஆகமங்களையும் வடமொழியில் ஆக்கலாயின வென

அவற்றில் வரைந்து வைத்தனர். இவ் வடமொழிநூல்களெல்லாந் தமிழ்நாட்டிலுள்ளவர்களாலே இற்றைக்குத் தொள்ளாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தொட்டு நெடுக ஆக்கப்பட்டு வந்தமைக்குச் சான்றுகளும் அந்நூல்களின் பிறவரலாறுகளும் எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் பெருநூலில் விரித்து விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு புராணங்களும் ஆகமங்களும் வடமொழியில் எழுதப்பட்ட பிற்காலத்திலேதான் தென்புலத்து மூதாதையரான பிதுரர்களுந் தேவர்களாக உயர்த்தி நம் தமிழர்களால் எழுதிவைக்கப்பட்டார்கள். ஆரியர்கள் தமிழரை அசுரர்களென்றும், அவருறையுந் தென்றிசையைக் கூற்றுவனுலகென்றும், அதன்கண் இருந்து இறந்துபட்ட முதாதையரை அக் கூற்றுவனுலகு சென்று வைகும் பிதுரரென்றும் இழித்துக் கூறினாராகலின் அவ் இழிவை மாற்றவே, புராண ஆகமங்களெழுதிய தமிழக்குருக்கண்மார் அவரை அயன் படைப்பான கடவுட்சாதி யென்று அந்நூல்களில் வரைந்துவைத்தாராகல் வேண்டும். அதனைத் தழுவியே பரிமேலழகியாரும் அவரைக் கடவுட்சாதி யென்று எழுதிவிட்டாரென்க.

முற்செய்த நூல்இது பிற்செய்த நூல்இது வென்று வரலாற்றுமுறையில் நின்று ஆராய்ந்து பாராமையினாலேயே தமிழ் ஆரியம் முதலான மொழிகளை நன்கு கற்றவர்களும் நூல்களின் உண்மையும் நூலாசிரியர் கருத்தும் உணராராய்ப் பழையவற்றைப் புதியவாகவும் புதியவற்றைப் பழையவாகவும் மயங்கக்கொண்டு, உண்மையைப் பொய்யாகவும் பொய்யை உண்மையாகவும் நம்பிப் பெரிதும் பிழைபடுகின்றார். அதுவேயுமன்றி, ஆரியமொழிநூல்களில் எஃது எங்ஙனம் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் அதனை அங்ஙனமே நம்பி அறியாமையில் அமிழ்ந்திக் கிடப்பதும் நம்மனோர்க்குள் வேரூன்றிய வழக்கமாய் விட்டது. அதுவல்லாமலும், ஆரியர் தமிழர்க்குச் செய்துபோந்த தீமைகளை எடுத்துச்சொல்லி, இனித் தமிழர் அத் தீமைகளினின்றும் விலகி முன்னேற்றமடைதற்குரிய வழி வகைகளைக் காட்டினால், அதனையுங் குற்றமாகச்சொல்வார் தந்நலம் பாராட்டுந் தமிழரிற் பலர் உளராகலின், அவராலும் ஆராய்ச்சியறிவு தடைப்படுகின்றது. என்றாலுந், தென்புலத்தில் மிக்க நாகரிகமுடையரா யிருந்து காலஞ்சென்ற தம் மூதாதையர் அனைவரையும் ஒருங்குசேர்த்து நினைந்து, அவர்க்கு மேன்மேல் நலம் அருள்கவென்று எல்லாம்வல்ல இறைவனை வேண்டி

நன்றிக்கடன் செலுத்துவதே, அம் மூதாதையர் வழிவந்த தமிழ் மக்களாகிய நமக்கு உரியதாமென்பதூஉம், அதனையே பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோராகிய ஒளவையாரும் அவர்வழி பிழையாது வந்த தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரும் அருளிய செந்தமிழ்ப் பாட்டுகள் அறிவுறுத்துகின்றனவென்பதூஉம், நம் தமிழ்மக்கட் குரித்தல்லாத பிதுரர் வழிபாட்டைத் "தென்புலத்தார் தெய்வம்" என்னுந் திருக்குறளுக்கு ஏற்றிச்சொல்லிய பரிமேலழகியாருரை கொள்ளற்பாலதன்றென்பதூஉம் இவ்வாராய்ச்சிக் கட்டுரையின்கண் எடுத்துக்காட்டி நம் மக்களை மெய்ந்நெறியில் உய்த்தல் இன்றியமையாததாதல் காண்க.